

pihusé wöttis, lehławad aiguse öhku siisseingas : siissi
jäi temä röugeta ; nisamöti fa Eduard, sedda ise weel
aiguse eest reedus peeti. Kui Saara mõõie näddala
päraast wodist wälja tulli, seal elli temä endine jumé
näggü löpenud.

Mõõni näddal päraast Saara terwets saamist tulli
tohter Jenner Haiki mõisa wöerji : praua tuttas
aleda nuttuga temä wasto, ütteltes : ollefsite teie eñe:
mine meile ialmud, siis ei ollefs minö tütöt surnud.
"Elo ja surm" — festis tohter, — "on Jumala käes,
ei meie wäggi usata Jumala tahtmist wasto inimese
elo-igga ühte tundi pikentada. Mis teie lapse jures
inimesel wöimalik olli, sedda on wistist tohter Smidt
latsunud." Paremalt juttustades ütles praua, et Eduard
ni hästi fui Betti, kes allati aige jures istunud, röugeta
ollid jänud. Ka olli Betti enne sedda kui mõisa tulli
tüllas mitmas perres röngedega foto sanud, mis temä
fulge ei aland. Tohter festis : "ei selegipäraast tohi
teie uñuda, et need lapsed röngi-többest üsna priüs
jäwad ; se on imelik kül, et mõnikord möned inimesed
kolme, nelja többe lükumise ajjal terwets jäwad ja
wiimaks wañemal eal siisti röngede lätte sastuwad."
Sele peale tüllas tohter Jenner pöbjani läbbi, mis
ajjal Betti aige Saara jure tulnud ja tudda lõif seal juh:
tunud ; ja fui temä taulis et Betti röngede kuwa:
mise ajjal Saara jure elli sanud, seal ütles ta förmne
ähwardemise kõmbel praua wasto töstes : "lli, ui, aus:
praua ! seal olli aigus lõige turjem teise fulge akataw,

se ei olnud mitte hää et teie ühe terewe lapse senna
saatsite." Tohter küssis Betti käest, kas südda temal
ial läilaks ei sanud, kui ta lehławad többe öhku in:
ganud, ja kas temal kartust ei olnud, aige külge pun:
suda. Betti tuñistas : "minno südda olli mõnikord kül:
kalg sees kui ma Saara sängi jure astusin ja mul tulli
irm ja jälestus peale kui temä miño käest finni wöttis ;
sest Saara käed ollid paljo irmsamad kui miño ja
Eduardi käed wiimati, kui meil lehma-röuged ollid." —
Tohter ei lausund sõna, waid näitas wälja otsego ollefs
wälk ükitselt temasse puutunud. Tema oidis Betti käe:
oma pihus ja wahtis ühtewärki Betti silmi. Sedda:
wiisi läks tük aega möda, tohter ei lausund musta eggaga
walget. Mis teil wigga on, armas tohter ? küssis praua;
aggas tohter ei näinud eggaga kuumud. Tema leba näis
sün ollema, waim ja möited teises paigas. Ükitselt lastis
temä Betti käest lahti, kargas istmelt ülles ja joofsi
függawas möties möda tubba eddas ja taggas. "Lehma:
röuged, lehma-röuged!" räefis ta mõnikord isse eñesega,
siis pañi ta förmelotja ette, astus aksa jure, waatas tük
aega üksisilm lihnast wälja ja aksa wilistama. Präu:
tulli sedda nähes kartus peale, ta arwas tohtri meeles
äraeitnud ollema. Tük aija päraast ärkas tohter kui ühest,
pöras eñast ümber ja küssis Eduardi käest : "kas siia
siis röngi-többistega ühtegi ei olle foto sanud ?" Präu:
festis : "est ajast sadik kui rönged wallas lükumas ei oße
meie poeg toast wälja sanud. "Se on tahjo, wägga
tahjo !" ütles tohter ja waatas üksisilmi Eduardi peale